

Н. — Дърпа Тинка, която отново сѣда: — Стой. Тихо, да чуемъ.

Р. — На Магда: — Ама нали ти казахъ, може да не е вѣрно.

М. — Къмъ госпожа Роза: — Пакъ ти се моля, не крий каквото си чула.

Р. — И Митко билъ между докаранитѣ сега тежко ранени отъ фронта.

М. — И Митко? Господи! Да не би този съ счупения кракъ и счупената ржка да не е Янкиниятъ зетъ, а нашъ Митко?

Р. — Тѣй ми казаха.

Ц. — Къмъ госпожа Роза: — Не думай!

М. — На госпожа Роза: — Кой, кой ти каза?

Р. — Тѣй ми съобщи дъщеря ми. Тя самата видѣла Митко, когато го сваляли отъ болничната кола и го внасяли на носилка въ болницата на мисията.

М. — Господи!

Р. — Но . . . успокойте се, госпожа. Нали е живъ, най-последно.

М. — Какъ? Съ счупена ржка и съ счупенъ кракъ? Коя е тази майка, която ще изтърпи да види сина си, довчера такъвъ левентъ, осакатенъ въ ржце и крака? — Пада въ прегръдкитѣ на госпожа Цона. — Ахъ, сестро, сестро . . .

Р. — Хваща Магда: — Но . . . госпожа Магда, успокойте се. Още нищо не е провѣрено.

Т. — Скача, къмъ Нена: — Маминка плаче. Трѣбва да се е случило нѣщо лошо.

Н. — Става, къмъ Тинка: — Чакай. Това е за Митко. Азъ всичко чухъ, всичко чухъ.

Т. — На Нена: — Кажи, миличка, какво чу.

Н. — На Тинка, почти тихо: — Че Митко го докарали отъ фронта въ болницата на мисията много лошо раненъ.

Т. — Какъ, раненъ?

Н. — Съ счупенъ кракъ и счупена ржка.

Т. — Що думашъ, Ненче! Да остане Митко безъ кракъ и безъ ржка? — После силно: — Не сж ли имали милость тѣзи хора къмъ него! Но не! Това не може да бжде вѣрно. Не може да бжде вѣрно. Азъ зная. — Следъ малко: — Ако е вѣрно, азъ нѣма да издържа. — Прегръща Нена: — Ненче, моля ти се, спаси ме,